

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Jordens Kiærlighedshistorie, eller Aarstiderne

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 286. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893709807664/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

frydbevægt den troehengivne Terne —
 Siffer paa,
 At det nu til Altret vilde gaae,
 Og at de ved Kirken, som der laae,
 Skiondt lidt vilde,
 Snart paa Bredden af den nære Fiord
 Holde vilde.

Men — o Skræk! o Jammer! — Frøken Jord
 Steg af Vognen ud paa Sandet
 Tæt ved Vandet,
 Bleg som Døden, mat, og uden Ord —
 Haaret løst, forgrædt, med Bliffe,
 Der kun stirrede, men stued ikke —
 Selv lidt maver, og med visse Træk
 Mindre runde,
 Som i Speilet man gad stirre væk,
 Hvis man kunde —
 Kort: med nogle Tidens Ar,
 Og et meer saa deilig, som hun var.
 Af! den Brudgom, som i huldt bønhearte
 Kængsler i Galop til Bryllup førte,
 Laae,
 Midt i Haabets Ruus og frydsallarmen,
 Dagen før det skulde staae,
 Død i Karmen.

Frøken Jord, nu høstens Brud,
 Stirred vildt i Havet ud
 Med forvirrede, med stive Bliffe —
 Vilde græde — kunde længer ikke:
 Blodet selv i hendes Arer frøs —
 Hver en Taare blev Krystal i Vinden,
 Perlende paa hlege Kinden,
 Medens hendes Hjerte gies —

Af! det blev saa mat i denne Gyfent!
 Eænge Pulsen ikke slog.
 Dog, med Tegn til Liv, et Suf hun drog
 I et Smil,
 Da med Jil
 Hendes bange Terne Egypten tog,
 For at bringe dette Liv til Nyfen,
 Deels ved Pirren af det nære Horn,
 Deels fornedeft Egyptepraajens Eysen,
 Ved at snuppe den et lille Korn.
 Daft, hun til sig selv vel kom tilbage,
 O! men kun til Jammer og til Klage:
 Dagens Eys var hende recnt forhadt —
 Solen, hun had flye, henhørte hende,
 Og løb bort til Verdens anden Ende.
 Saa — fortvivlet, og forladt —
 Eene fulgt af hendes Terne,
 Og af andre Kloder i det Fiernes,
 Der gad vidst, hvad der af hende blev,
 Stod hun paa Naturens Overdrev —
 Blot den lille Stjerne nær ved Polen
 Troede stivt,
 At hun dog tilsidst blev givt.

Af! men sundet var med Solen
 Hendes Skienhed, hendes Liv,
 Hendes hele Tidsfordriv —
 Alle de smaa Blomsterbreve,
 Hendes utroe tre til hende streve,
 Hvert et Blad, og hvert et Glemmitgei.
 Alle deres deilige Forærringer
 (Lutter falske Kærlighedserklærringer)
 Smed hun hen paa den alfare Dei —
 Krandsen, som til nu hun havde haaret,
 Rev hun utaalmodig sig af haaret,